

Posudek oponenta na diplomovou práci Kristiny Hudečkové na téma – Dohoda o vině a trestu

Diplomantka si zvolila nepochybně zajímavé a také diskutované téma, které vyvolalo zvláště po novele trestního řádu č. 333/2020 Sb. opět nové diskuse. Již úvodem je třeba konstatovat, že se autorka zhostila svého úkolu velmi kvalitním způsobem. Zvolila metody komparace i kompilace, nastudovala velmi rozsáhlou řadu pramenů, a to i zahraničních a tomu odpovídá vysoká kvalita práce, kde jsou na mnoha místech uváděny i vlastní názory diplomantky na tento institut.

Práce je logicky rozdělena do čtyř základních kapitol, které na sebe logicky navazují a ani po formální stránce nelze nic vytknout.

Již úvodní část práce svědčí o kvalifikované znalosti zadaného tématu a skutečném zájmu o institut o dohodě o vině a trestu.

Kapitola o vývoji tohoto institutu je zpracována se znalostí základních skutečností o vzniku a prosazování dohody o vině a trestu.

V části třetí, která se týká dohody o vině a trestu a jiných alternativ, autorka správně zdůrazňuje dílčí práva, která tvoří spravedlivý proces a také to, že racionalizace justice je správným trendem, ale nelze zcela pomíjet základní zásady trestního řízení. Diplomantka nezapomíná ani na další významný trend, a to na restorativní justici a u odklonů obecně správně zmiňuje např. rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 2004 a uvádí také zajímavou statistiku. V rámci ústní obhajoby by se mohla diplomantka pokusit odpovědět na otázku, který zákon v rámci trestního práva nejvíce prosazuje principy restorativní justice.

Stěžejní částí práce je nepochybně kapitola čtvrtá – Úprava de lege lata. I tato část svědčí o hlubokých znalostech dané problematiky a zvláště lze ocenit část 4.2, včetně novely trestního řádu č. 333/2020 Sb., která ještě prohloubila argumenty odpůrců tohoto institutu. Správně jsou zmiňovány nevýhody dohody o vině a trestu, ale i např. otázka nemožnosti přezkumu odmítavého stanoviska státního zástupce. Na straně 45 ve vztahu k ustanovení § 175a odst. 7 trestního řádu se objevují vlastní názory diplomantky na zákonné řešení tohoto institutu. Pokud jde o nevýhody, uvádí autorka i ustanovení § 58 trestního zákoníku, kde není tento institut uveden, ovšem u ústní obhajoby se může zamyslet ve vztahu k tomuto ustanovení i o obsahu ustanovení § 314q odst. 3 písm. b) trestního řádu, a to v souvislosti s ustanovením § 58 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.

Velmi zajímavá a podnětná je pak kapitola, v níž diplomantka srovnává naši úpravu s úpravou v Italské republice. Poznatky, které autorka získala při studijním pobytu v Itálii, jsou velmi podrobně zpracovány a jsou i podkladem pro úvahy de lege ferenda. Je zjevné, že italská právní úprava je mnohem propracovanější a nelze než souhlasit s diplomantkou, že v mnohých směrech by bylo vhodné, aby se naši zákonodárci zamysleli nad současnou úpravou uvedeného institutu.

I z toho, co je shora uvedeno, je zřejmé, že osobně jsem odpůrcem bezbřehé aplikace tohoto institutu s jediným cílem – urychlit a zjednodušit celé trestní řízení. To by ovšem nemělo být to hlavní, o co v demokratickém právním státě jde.

Závěrem lze tedy shrnout, že autorka vytvořila velmi kvalitní práci, ve které se projevuje hluboká znalost dané problematiky a řada vlastních názorů na možné změny (které ovšem bohužel asi nepřijdou) inspirované především italskou úpravou. Navrhuji proto hodnotit práci jako výbornou, když ani po formální stránce nebyly zjištěny žádné podstatné nedostatky.

V Plzni dne 27. dubna 2022

JUDr. Eduard Wipplinger